

COMPRA, LLEGEIX, DIFON

La Verdad nº 110

(març de 2022)

“Cap al X congrés mundial de la IV Internacional.”

A la mort de Mikhaïl Gorbatxov

Ha mort Mikhaïl Gorbatxov, que va ser l'últim dirigent de l'URSS i un dels protagonistes de la seva dissolució. Després de la seva mort, assistim a una paradoxa: Els mitjans de comunicació occidentals saluden gairebé unànimement la seva memòria, mentre que la immensa majoria de la població dels països que al seu dia van formar part de l'URSS que ell va dirigir mostra un clar rebuig cap a ell, la seva política i el balanç.

Elogis dels defensors del capital

No és casualitat. Pels mitjans al servei del capital, l'obra de Gorbatxov, que va portar a l'esclat i la destrucció del primer Estat obrer de la història, basat en l'expropiació del capital, mereix tot l'elogi. Ja ho va expressar de manera solemne una de les seves institucions més prestigioses, el Comitè del Nobel de la Pau, que li va atorgar aquest premi el 1990.

Pel New York Times, “els primers cinc anys de Gorbatxov al poder van ser marcats per èxits significatius i fins i tot extraordinaris”

El president dels EUA, Joe Biden, va reaccionar a la notícia de la seva mort amb grans elogis pel “coratge” i “la imaginació” que va demostrar durant el seu mandat i molts anys després. El president de França, Emmanuel Macron, expressava “els meus condols per la mort de Mikhaïl Gorbatxov, un home de pau quines eleccions van obrir un camí cap a la llibertat per als russos. El seu compromís amb la pau a Europa va canviar la nostra història comuna”. Pedro Sánchez ha destacat que va contribuir amb les seves decisions “de manera decisiva a acabar amb la Guerra Freda i fer d'Europa, i del món, un lloc amb més pau i llibertat”, mentre que Núñez Feijóo, ha dit que “la pau i la llibertat sempre estaran en deute”.

Tot i això, el govern de la Federació Russa ha decidit no organitzar un funeral d'Estat, atesa la controvèrsia que això podria originar, en un moment en què s'acumula el descontentament per la guerra.

Un home de la Nomenklatura

Gorbatxov va ser tota la seva vida un home de la Nomenklatura, la burocràcia que va usurpar el poder després de la mort de Lenin i que se n'aprofitava per poder obtenir enormes beneficis materials. Burocràcia l'ascens de la qual al poder va suposar la destrucció del partit bolxevic, que va dirigir la revolució d'octubre de 1917, i la liquidació física dels seus princi-

pals quadres.

El 1955, amb 22 anys, va iniciar la seva carrera en aquest aparell burocràtic. Entre 1955 i 1962, va ser primer secretari del comitè del Komsomol de Stàvropol. El 1970, va ser ascendit a cap del departament del comitè territorial del PCUS de Stàvropol. El 1966 va ascendir al càrrec de primer secretari del comitè del Partit d'aquesta localitat. El 1968, va ser elegit segon secretari del comitè territorial del PCUS i el 1970 va passar a ocupar la primera secretaria d'aquest comitè.

El 1971, va arribar al Comitè Central del PCUS. El 1978, el van elegir secretari d'Agricultura al Comitè Central del Partit Comunista. El 1980, es va incorporar al Politburó del Comitè Central, convertint-se en el seu membre més jove (als quaranta-nou anys). Feia 17 anys que era en aquest comitè central quan va ser nomenat màxim dirigent.

La seva política va portar a la desintegració de la URSS

El règim de l'URSS, dominada per la burocràcia, travessava una crisi profunda, que en última instància expressava la contradicció irresoluble entre el caràcter social de la propietat, que exigia una gestió democràtica de l'economia per part de la classe treballadora, i la usurpació del poder per part de la burocràcia parasitària. Una contradicció que, el 1938, expressava així Lev Trotski: “El pronòstic polític té un caràcter alternatiu: o la burocràcia es transforma cada cop més en òrgan de la burgesia mundial dins de l'Estat obrer, enderroca les noves formes de propietat i torna el país al capitalisme; o la classe obrera aixafa la burocràcia i obre el camí cap al socialisme”.

Quan Gorbatxov va assumir el càrrec de secretari general del PCUS i, per tant, principal representant de la burocràcia dominant, la crisi del sistema era imparable. La gota que va desbordar el got va ser la vaga general dels miners, iniciada juliol de 1989 pels de la regió del Donbass, i que es va estendre com la pólvora a través del Kuzbass siberià, la ciutat àrtica de Vorkuta, el Karagandy del Kazakhstan i tot el país. Una vaga que, en algunes de les seves reivindicacions, posava en qüestió el poder mateix de la burocràcia. La vaga adquireix a alguns llocs un caràcter insurreccional. Els comitès de vaga es van fer càrrec del funcionament de les ciutats. La venda de licors va ser prohibida i s'hi van establir organitzacions per mantenir l'ordre públic. En algunes ciutats, els caps de Policia van haver de retre comptes en

reunions massives sobre ordre públic organitzades pels vaguistes.

Aterroritzada per la perspectiva de la mobilització obrera, la burocràcia, sota el comandament de Gorbatxov, es llença a un programa de reformes econòmiques i polítiques. Declararia més tard que s'havia vist obligat a aplicar polítiques “perilloses” per evitar que esclatés “una revolució més sagnant que la d'octubre”. Polítiques que van portar a la destrucció de la propietat col·lectiva i la desintegració de l'URSS.

En el terreny econòmic, es produeix l'apropiació de la propietat col·lectiva per part dels anomenats “oligarques”, que normalment eren els membres de la pròpia burocràcia que administraven el corresponent sector econòmic i que se n'aproprien. Els antics dirigents del PCUS esdevenen governants dels nous estats sorgits de l'esclat de l'URSS. Boris Ieltsin, enterrador de l'URSS, era membre del Buró Polític del PC. Gaidar, organitzador de les privatitzacions, va ser durant anys cronista econòmic de Pravda. Kravchuck, que va separar Ucraïna de l'URSS, era el secretari d'Ideologia del PC d'Ucraïna. Schevarnazde, primer president de la Geòrgia burgesa, era membre del Buró Polític del PCUS.

Com assenyala Xabier Arrizabalo, “L'oligarquia russa s'insereix al mercat mundial a partir de la seva condició de propietària de les grans riqueses del país, que són especialment els recursos naturals després de la destrucció industrial patida des d'abans de 1991 i després (entre 1989 i 1996 el PIB per càpita va caure un 45%)”.

Hi ha qui pretén que Putin, valent-se de l'antic KGB i el monstruós aparell repressiu/administratiu, podria ser de tota manera el continuador de l'URSS. Però la realitat mostra el contrari, la seva funció com a saquejador i destructor de la propietat social, el seu paper al mercat mundial com a exportador de matèries primeres i la seva política militarista brutalment agressiva (com veiem en la invasió d'Ucraïna) per “defensar” el seu lloc al mercat mundial, mostra el seu caràcter estrictament reaccionari, per més que intenti fer-se costat de la defensa de les poblacions de parla russa. Putin, criat com Gorbatxov al si de la Nomenklatura, no és hereu de l'URSS, sinó de la burocràcia que la va destruir, i, en particular, del KGB que va aniquilar milers de revolucionaris bolxevics, la generació que va fer la revolució d'octubre. Recordem el discurs que justifica l'agressió a Ucraïna acusant els bolxe-

vics d'haver creat artificialment aquest país. La política de Putin confirma el paper de la burocràcia estalinista com a agent de l'imperialisme a l'antic Estat obrer.

Conseqüències de la destrucció de la URSS

Aquest procés va suposar una formidable destrucció de forces productives, no conegut fins aleshores per la Humanitat fora de períodes de guerra. El PIB de Rússia va caure un 45%, els salaris es van reduir a la meitat, la pobresa va passar de 2,2 milions el 1987 a 72 milions el 1995, els serveis públics van ser destruïts. Un terç de la població va caure a la misèria per la privatització: el consum de carn va caure un

23%; el de llet, un 28%. L'esperança de vida, que era de 71 anys abans de la caiguda de l'URSS, va caure a 65 el 2007. La població va disminuir en 3 milions.

El balanç polític de Gorbtxov és la destrucció de l'URSS i la liquidació de la propietat col·lectiva i de les conquestes de la revolució d'octubre del 1917, substituïts pel poder dels oligarques mafiosos, avui sota el control del sector més dur de l'antiga burocràcia: el KGB. El seu balanç econòmic ha estat la misèria de la immensa majoria de la població, mentre un grup de multimilionaris mafiosos, sorgit d'aquesta burocràcia, ha amassat enormes fortunes.

Avui la població russa, especialment els

treballadors, pateix les conseqüències de la guerra. La Duma va aprovar ràpidament lleis repressives per impedir les manifestacions contra la guerra.

Però tothom és conscient que el proletariat rus i les masses més àmplies, com van fer en el passat, tornaran a la resistència oberta i la mobilització. Rússia ha conegut les més grans revolucions en aquesta època des de 1905 i en particular el 1917.

Més tard o més d'hora, en un moviment que es nodrirà de les vagues que s'inicien a Europa des d'Alemanya, la Gran Bretanya o Grècia, el proletariat rus reprendrà el paper en la lluita d'emancipació contra la guerra, l'explotació i l'opressió.

.....

Els nostres compromisos...

Els militants de la IV Internacional estem compromesos a impulsar la premsa obrera independent a través d'Informació Obrera, tribuna lliure de la lluita de classes. T'animem a col·laborar en el seu finançament adquirint i difonent el calendari de 2023. Sol·licita-ho a través de la web, correu electrònic o els distribuïdors.

Información Obrera publica el CALENDARIO REPUBLICANO 2023

Calendario republicano 2023

Información Obrera difunde desde el mes de julio, y como material de apoyo, un bonito calendario republicano para el año 2023. Mes tras mes recoge efemérides ilustradas con fotos que nos recuerdan algo sucedido.

La lucha por una república del pueblo y para el pueblo está de total actualidad, y este calendario es una ayuda a la difusión de prensa obrera, en la que se da voz a esta sentida reivindicación.

¡Reserva tu ejemplar! ¡Apoya, lee y difunde la prensa obrera!

<https://informacionobrera.org/contacto/>

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta *Carta Setmanal*

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: info@posicuarta.org

Pots contactar des: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Sección en España de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1ª 3A). 28004 - Madrid Teléfono:
91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01 <http://www.posicuarta.org>
posicuarta.org
Busca'ns en Twitter: @posicuarta